

Arrest

nr. 341 959 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2025.

Gelet op het tussenarrest van 8 december 2025 met nr. 337 354 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster en haar twee minderjarige kinderen op 2 mei 2023 in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend (AD CGVS, blauwe map, stuk 2 antwoord Bulgaarse asielinstanties van 11 juli 2024; map DVZ met Eurodac Search Result van 7 juni 2024; map DVZ met verklaring DVZ van 4 juli 2024, vragen 28, 32 en 42).

2. Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoekster niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (NTB); RvS 30 juni 2022, nr. 14.948 (NTB); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (NTB)).

Verzoekster maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met

belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

6. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Bulgarije op 2 mei 2023 de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd (AD CGVS, blauwe map, stuk 2 antwoord Bulgaarse asielinstanties van 11 juli 2024; map DVZ met Eurodac Search Result van 7 juni 2024; map DVZ met verklaring DVZ van 4 juli 2024, vragen 28, 32 en 42). Verzoekster verkreeg in navolging hiervan tevens een verblijfsvergunning (NPO, p.5; AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 4 juli 2024, vraag 32). Uit de meest recente landeninformatie blijkt dat Bulgaarse verblijfsvergunningen voor subsidiair beschermde geldig zijn voor drie jaar (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114). Daar ze haar subsidiaire beschermingsstatus kreeg op 2 mei 2023, kan er van uit worden gegaan dat ze op heden over een geldige Bulgaarse verblijfsvergunning beschikt.

Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan verzoekster om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat haar subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoekster in voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat zij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij sinds juni 2024 niet meer in Bulgarije woont en zij er dus geen domicilie meer heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoekster niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien zij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoekster toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren.

7. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Verzoekster slaagt hier echter niet in nu zij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om haar rechten als persoon die internationale bescherming in Bulgarije geniet te doen gelden. De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van een verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke

inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoeksters verklaringen en gedragingen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat Bulgarije niet haar eindbestemming was en dat zij op doorreis was in het land (NPO, p.4), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoeksters verblijf en ervaringen in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij. Aldus laat verzoekster deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat zij deze weerlegt.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

8. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid heeft die haar zou verhinderen haar rechten en de voordelen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, te doen gelden. In voorliggend verzoekschrift herhaalt verzoekster moeder te zijn van twee minderjarige kinderen. Hierbij verwijst zij naar de medische problemen van haar zoon R., namelijk autisme en een hersenverlamming. Evenwel weet zij niet aannemelijk te maken dat deze kwetsbaarheid haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder met twee minderjarige kinderen, weet niet te overtuigen. Wat betreft de medische problematiek van haar zoon en zijn verblijf in Bulgarije, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing: "Tevens verwijst u naar de precaire medische situatie van uw zoon R., meer bepaald zijn autisme en hersenverlamming en haalt u aan dat er geen medische hulp voorhanden was in Bulgarije (zie CGVS, p.11). Het CGVS merkt hierbij op dat hoewel u melding maakt van gezondheidsproblemen van uw zoon, u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de (medische) problemen waarvan u beweert dat uw zoon ze heeft, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor uw zoon om een behandeling in Bulgarije voort te zetten. U werd expliciet gevraagd naar medische attesten om de toestand van uw zoon te staven (zie CGVS, p.12), maar na het persoonlijk onderhoud stuurde u enkel voorschriften voor medicatie voor die uw zoon nam in Irak en een moeilijk leesbaar Iraaks document, waaruit weinig kan afgeleid worden. Het CGVS stelt dan ook vast dat u bij de huidige stand van zaken geen recent medisch attest kan voorleggen waaruit de door u gestelde gezondheidsproblemen van uw zoon blijken. Ook uit uw verklaringen over zijn huidige toestand valt dit niet af te leiden. Zo verklaart u dat hij hier in België wel naar 'een speciale school' gaat, maar dat alles naar behoren verloopt op deze school en hij hier voor de rest geen enkele bijkomende behandeling krijgt (zie CGVS, p.12). Hij zou wel een afspraak hebben in het ziekenhuis, maar u kan hier geen verdere informatie over geven (zie CGVS, p.12). Uit niets kan het CGVS dan ook afleiden dat deze pathologie van uw zoon een dusdanig ernstig niveau zou bereiken dat dusdanig gespecialiseerde zorg en/of complexe monitoring zou vereisen die in Bulgarije niet beschikbaar zou zijn. Tevens blijkt nergens uit uw verklaringen dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg in Bulgarije of hiertoe de van u te verwachten stappen heeft gezet. Zo vermeldt u dat u veel langer dan gemiddeld in het opvangcentrum kon verblijven gegeven de toestand van uw zoon, wat toch al aangeeft dat de situatie van uw zoon hen bekommerde (zie CGVS, p.6). Ook beweert u dat uw zoon niet geholpen werd bij ernstige tandpijn, echter even later tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat ze vanuit het opvangcentrum weldegelijk een afspraak hadden gemaakt in het ziekenhuis voor een operatie, maar dat de tand er zelf uitviel (zie CGVS, p.11). Ten slotte zegt u zelf nooit naar een dokter te zijn gegaan inzake de medische situatie van uw zoon, daar u naar eigen zeggen het centrum enkel verliet om te eten (zie CGVS, p.12). Er kan echter van u verwacht worden dat u zelf de nodige stappen zet om gezondheidszorg voor uw zoon te bekomen indien dit nodig is en/of u zich hieromtrent zou bevragen. U toont gegeven bovenstaande aldus niet aan dat deze bijzondere kwetsbaarheid van uw zoon het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u en uw kinderen zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)." Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen en in het algemeen te verwijzen naar de medische problemen van haar zoon, slaagt verzoekster er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat zij een ondernemende en zelfredzame vrouw is die al dan niet met de hulp van kennissen over de nodige middelen beschikte om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (NPO, p.6, 7 en 8).

Aldus brengt zij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status

toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

9. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

10. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog kan beroepen op haar beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster heeft op 10 oktober 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt nadat haar de beschikking van 1 juli 2025 werd verstuurd. Zij benadrukt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Zij verwijst hierbij (met consulteerbare weblinks) naar verschillende rapporten over de situatie van vluchtelingen en asielzoekers in Bulgarije.

3.2. Op 6 januari 2026 maakt de verwerende partij een aanvullende nota over waarin zij via consulteerbare weblink verwijst naar het reeds eerder bijgebrachte “*Country Report: Bulgaria. Update 2024*”, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 27 maart 2025.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wijst erop dat zij de landeninformatie betreffende de positie van statushouders in Bulgarije op afdoende wijze heeft geactualiseerd middels haar aanvullende nota. De dominus litis heeft in zijn procedurestukken vermeld dat zij alleenstaand is, maar zelf verduidelijkt verzoekster dat zij en haar echtgenoot huwelijksproblemen hebben. Hierdoor dreigt zij problemen te ondervinden met haar familie in Irak, aangezien ze wordt beschouwd als ongehoorzaam aan haar man. Alleszins is het zo dat ze momenteel als enige de zorg op zich neemt voor twee van haar drie kinderen, met name haar twee zonen, van wie er één lijdt aan hersenverlamming en autisme en dus een zorgenkind is. Toen zij vanuit Bulgarije met deze twee zonen is doorgereisd naar België is haar echtgenoot hun dochter gaan ophalen in Irak. Over de situatie van deze dochter wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing en het gegeven dat zij geen beschermingsstatus heeft verkregen in Bulgarije vormt een bijkomend probleem in verzoeksters zaak. Minstens kon van verweerder enige uitleg hierover worden verwacht. Verzoeksters zonen worden weliswaar vermeld op haar eigen bijlage 26, maar hun eigen situatie wordt onvoldoende bekeken, met name voor wat betreft de medisch-psychologische opvolging die haar autistische zoon behoeft. De advocaat die verzoekster vertegenwoordigt wijst erop dat zij had gehoopt dat verzoekster zelf ter zitting aanwezig zou zijn om stukken bij te brengen betreffende de opvolging die haar zoon in België krijgt. Aangezien dergelijke medische documenten cruciaal kunnen zijn voor de beoordeling van de zaak, zal de voorzitter de behandeling ervan uitstellen bij tussenarrest, hoogstwaarschijnlijk naar een zitting in december 2025. Zij vraagt de advocaat die hem vervangt om de dominus litis alvast te verzoeken om het nodige te doen opdat nieuwe nuttige stukken tijdig worden bezorgd aan de Raad en aan verweerder.”

5.2. Het tussenarrest van 8 december 2025 met nr. 337 354 luidt: *“Gelet op de bijzonderheden en de specifieke omstandigheden van deze zaak alsook in het kader van een goede rechtsbedeling, acht de Raad het gepast om de debatten te heropenen en een nieuwe terechtzitting te bepalen.”*

5.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 januari 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar het debat dat werd gevoerd op de zitting van 17 oktober 2025 en de daaraan gekoppelde beslissing om de verdere behandeling van de zaak uit te stellen bij tussenarrest van 8 december 2025 met nr. 337 354. Verzoekster kan thans geen dienstige stukken bijbrengen en vraagt de Raad om de zaak uit te stellen om haar toe te laten dit alsnog te doen. De voorzitter wijst andermaal op de procedurele antecedenten en staat het gevraagde uitstel niet toe. Partijen hebben geen bijkomende opmerkingen.”

6. Met voormelde argumentatie ter zitting brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 juli 2025.

6.1. In punt 4 van voormelde beschikking erkent de Raad dat, volgens de actuele landeninformatie die beide partijen hebben voorgelegd, er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, wat onder meer het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij kunnen terechtkomen in zware en schrijnende levensomstandigheden, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

De algemene landeninformatie over de situatie van statushouders in de aanvullende nota's, voorgelegd door beide partijen, ligt in dezelfde lijn en bevestigt de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, met name dat de situatie voor statushouders in Bulgarije ernstig en moeilijk is. De Raad leest in het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier evenwel geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Waar verzoekster in haar aanvullende nota wijst op het gebrek aan een afdoende integratiestelsel waarop statushouders kunnen terugvallen, oordeelt de Raad dat blijkens de voorliggende landeninformatie de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders er structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de voormalige onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen.

Het gegeven dat de Bulgaarse overheden samen met EUAA werken aan een alomvattende opvangstrategie die ook integratie-perspectieven moet bieden voor statushouders of dat UNHCR de Bulgaarse overheden ondersteunt bij het verlenen van essentiële hulp en bescherming aan vluchtelingen en asielzoekers, met de nadruk op het bevorderen van sociaaleconomische inclusie en sociale cohesie, duidt er net op dat deze overheden hier niet onverschillig tegenover staan en dus actief ondersteuning zoeken van internationale en EU-instellingen. Het loutere gegeven dat een EU-lidstaat zich laat ondersteunen door internationale of EU-instellingen, betekent op zich niet dat er sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota ook nog verwijst naar de detentie- en grenspraktijken ten aanzien van asielzoekers, wijst de Raad erop dat dit niet relevant is voor haar situatie, daar zij in Bulgarije internationale bescherming geniet. Deze praktijken zijn niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als statushouder, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen zijn verbonden.

In de bestreden beslissing wordt hierover overigens terdege besloten: *“Immers waar uit de foto's die u neerlegt aangaande de situatie in Bulgarije zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zijnde de erbarmelijke levensomstandigheden in het opvangcentrum moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.”*

De bewering dat er sprake zou zijn van een *“aanhoudend institutioneel risico bij contact met autoriteiten — precies het contact waaraan een teruggekeerde statushouder (bijvoorbeeld bij het in orde brengen van documenten of een adres) zich moeilijk kan onttrekken”* en *“kwetsbaarheid van (ook) statushouders vergroot zodra zij — bijvoorbeeld door administratieve haperingen of gebrek aan adres — opnieuw in het vreemdelingentoezicht belanden”* vindt geen feitelijke grondslag in het rapport dat het Comité ter voorkoming van foltering van de Raad van Europa (CPT) in augustus 2025 publiceerde naar aanleiding van een ad hoc-bezoek van 16 tot 23 september 2024, noch in het Amerikaanse *“Bulgaria 2024 Human Rights Report”* gepubliceerd in 2025, waarnaar verzoekster middels consulteerbare weblinks verwijst. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die haar beweringen op een objectieve en bewijskrachtige manier ondersteunen, maar beperkt zich tot hypothetische en speculatieve extrapolaties van informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije naar de situatie van statushouders in dat land. Dit geldt te meer nu ervan kan worden uitgegaan dat verzoekster nog beschikt over een geldige Bulgaarse verblijfsvergunning, zoals geduid in punt 6 van de beschikking en waarover uitgebreid wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Waar verzoekster reeds in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 2 mei 2026, volgt dat zij derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database'. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 het hebben van een adres of domicilie niet langer vereist is om te worden geregistreerd in de civiele nationale databank (*“Country Report: Bulgaria. Update 2024”*, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114-115). Waar verzoekster beweert haar verblijfsvergunning te hebben verscheurd, toont zij niet aan dat zij hiervan geen duplicaat kan verkrijgen.

Hoewel de landeninformatie die verzoekster per aanvullende nota aanbrengt actueler is, laat deze landeninformatie niet toe anders te oordelen over de situatie van statushouders in Bulgarije dan wat werd uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Verzoekster brengt met haar betoog ter terechtzitting en in haar aanvullende nota geen concrete

elementen of overtuigende argumenten bij die de gemaakte analyse in een ander daglicht kunnen stellen of kunnen weerleggen.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders er bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekster dus niet aan dat elke statushouder in Bulgarije zich bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoeksters individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 89). De individuele omstandigheden en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van haar beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.2. Verzoekster benadrukt nogmaals de medische problemen van haar zoon R., met name zijn autisme en hersenverlamming. Deze problemen worden noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. In punt 8 van voormelde beschikking werd hierop reeds uitgebreid ingegaan. Hoewel de commissaris-generaal en de Raad hierom herhaaldelijk hebben gevraagd, liggen heden nog steeds geen recente medische attesten voor om de gestelde gezondheidstoestand van haar zoon te staven. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Los daarvan voegt de Raad hieraan toe dat de aangevoerde kwetsbaarheid louter afgeleid blijft van de situatie van haar zoon; er zijn geen concrete, individuele elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster zelf in een toestand van bijzondere kwetsbaarheid verkeert. De Raad benadrukt dat de loutere bewering ouder te zijn van een kind met specifieke zorgnoden op zich niet volstaat om aan te nemen dat zij zelf niet langer zelfredzaam is. Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat is om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, alsook om haar rechten in Bulgarije uit te oefenen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de gestelde zorgnoden van haar zoon een terugkeer naar Bulgarije in de weg staat.

Verzoekster toont voorts niet aan dat zij geen toegang had tot gezondheidszorg in Bulgarije noch dat haar en/of haar zoon R. medische zorg of medicatie werd ontzegd omdat zij geen Bulgaarse onderdanen zijn en er de subsidiaire beschermingsstatus hebben, te meer uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit naar een dokter is gegaan inzake de medische situatie van haar zoon. Er is geen enkele indicatie dat verzoekster en haar minderjarige zonen bij terugkeer naar Bulgarije geen toegang zouden hebben tot het Bulgaarse gezondheidssysteem en medische zorgen. Verzoekster toont dit ook niet concreet aan. De Raad wijst erop dat statushouders toegang hebben tot medische zorgen onder dezelfde voorwaarden als Bulgaarse onderdanen. Statushouders dienen, zoals Bulgaarse onderdanen, maandelijks een premie te betalen een ziekteverzekering (AIDA Country Report Bulgaria, update 2024, p. 124).-

Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij, alsook haar minderjarige zonen, hun rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouders geen toegang hebben tot medische zorg. Verzoekster slaagt hier echter niet in. Zij toont niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zouden kunnen genieten.

Verzoekster weerlegt aldus niet het vermoeden dat zij zich niet kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

6.3. Waar verzoekster de situatie van haar dochter aanhaalt en erop wijst dat zij geen beschermingsstatus heeft verkregen in Bulgarije, oordeelt de Raad dat deze in casu niet relevant is daar de situatie van haar dochter, geen betrekking heeft op haar eigen specifieke situatie. Haar dochter is pas later in juli 2024 samen

met haar vader in België aangekomen. Haar vader diende op 24 juli 2024 een beschermings-verzoek in, ook namens zijn dochter. Op 27 februari 2025 nam de verwerende partij hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep bij de Raad aangetekend dat momenteel hangende is en gekend is onder rolnummer 334 905.

Er kan overigens niet blijken dat dit element belangrijke negatieve gevolgen heeft voor verzoekster op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat deze situatie de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk zal maken in geval van terugkeer. Evenmin maakt verzoekster dit concreet aannemelijk.

Het betoog omtrent haar dochter zoals ontwikkeld ter terechtzitting, betreft overigens in wezen een nieuw middel tegen de bestreden beslissing. Verzoekster haalde dit immers niet eerder aan in het verzoekschrift, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift daartoe dient en het instrument bij uitstek is om zulk verweer op te werpen.

De Raad onderstreept in dit verband dat, zoals reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Dat verzoekster voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen.

6.4. Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar haar vermeende problemen in Irak niet dienstig.

6.5. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 juli 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO